

Fald urimeligt, at Folk i vore Dage skal have opholdt sig saa lang Tid i Kommunen, inden de kan faa kommunal Valgret. Vi har da foreslaaet, at man indskrænker Bestemmelsen til, at de paagældende, forsaavidt de er satte i Skat, ikke maa staa i Restance med mere end et halvt Aars Skat paa den Tid, Valget afholdes. Der er altsaa en vis Grænse for, hvor længe Vælgerne skal have opholdt sig i Kommunen; men Tiden for dette Ophold skal ikke være saa lang som nu.

Endvidere foreslaar vi at forandre Bestemmelserne om Fattighjælps Virkning med Hensyn til Valgretten. De er efter min Mening ikke længere i Kontakt med den Stilling, de almindelige Forsørgelseslove ellers indtager. Der skelner vi dog nu i nogen Maade mellem dem, der uforskyldt er kommet paa Fattigvæsenet, og dem, der mere eller mindre selvforskyldt er kommet der. Dette gør man aldeles ikke med Hensyn til Valgretten. Der fastholder man uigenkaldelig den Bestemmelse, at saa snart nogen har faaet Fattighjælp, lidt eller meget, som endnu ikke er eftergivet, og som Kommunen ikke behøver at eftergive, før der er gaaet 5 Aar, efter at den paagældende har modtaget den, kan han ikke udøve Valgret. Dette er en urimelig gammeldags Bestemmelse, som i alt Fald, synes jeg, i nogen Maade bør moderniseres. Vi foreslaar derfor, at de paagældende skal kunne udøve deres Valgret, naar de ikke modtager en Fattighjælp, om hvilken det maa siges, at den har Karakteren af, at de bliver forsørget paa Fattigvæsenets Regning. En mindre Hjælp paa Grund af Sygdom eller anden lignende uforskyldt Nød, som er modtaget midlertidig og senere kan tilbagebetales eller eftergives, skal ikke medføre Tab af borgerlige Rettigheder.

Af de andre mindre Bestemmelser, der er foreslaaede, skal jeg blot nævne Bestemmelsen om, at den, som har Ophold i forskellige Kommuner, skal kun opføres paa Valglisten det ene Sted, paa Hovedhjemstedet. Nu er det saaledes, at en Mand, som bor i to Kommuner, skal opføres paa Valglisterne begge Steder og kan selv i sidste Øjeblik bestemme, i hvilken Kommune han vil stemme, en urimelig Ordning, fordi ingen af Kommunerne kan kontrolere, at han ikke stemmer i begge Kommuner, og det burde i alle Tilfælde aldeles bestemte kunne fastslaaes. Hvor han vil stemme, burde ikke være overladt til hans eget Skøn. En anden Sag er det, om man i alle Tilfælde havde den Ordning, at Folk, som var flyttet

til en anden Kommune, kunde medføre deres Valgret, kunde have et Kort, paa hvilket det var anført, at de havde været opførte paa Valglisterne dér, hvor de kom fra, saaledes at de derefter kunde opføres paa Valglisterne dér, hvor de kom hen. Men at man selv skal kunne bestemme, i hvilken Kommune man vil stemme, uden nærmere Kontrol eller Forandring paa Valglisterne, er ganske urimeligt. Forslagsstillerne har derfor ønsket at ændre dette Forhold.

Det foreslaas endvidere, at Valglisten kun skal udarbejdes i det Aar, i hvilket der skal være Valg. Nu udarbejdes der kommunale Valgliste hvert Aar, men de er i Virkeligheden rene Karikaturer. I København udarbejdes der vistnok ingen Valgliste i de Aar, hvor der ikke skal være Valg, men i øvrigt udarbejdes der Valgliste i alle Kommuner Landet over hvert Aar. Da imidlertid ikke mange har betalt deres Skatter, naar Valglisterne udarbejdes, er det meget faa, som findes paa Valglisterne, og disse vilde i Virkeligheden være ganske ubrugelige, hvis man skulde have et Valg, som kunde give Udtryk for, hvad Vælgerne ønsker i den paagældende Kommune. Da det er en ren Paradeforestilling, foreslaar vi, at Bestemmelsen udgaar, og at man nøjes med at udarbejde Valgliste i de Aar, hvor der skal være kommunale Valg. Bliver det saa nødvendigt at holde Valg, maa man udarbejde særlige Valgliste for saadanne Valg. Naar vi har foreslaaet dette, maa vi selvfølgelig ogsaa tage Konsekvensen deraf og foreslaa, at § 22 i Valgloven, som omhandler Skattevalg, skal udgaa, det ene følger af det andet. Jeg ser heller ikke, der er nogen Vanskelighed ved, at man lader denne Paragraf udgaa, den er i Virkeligheden ikke brugt og har ikke vist sig at være nødvendig i den kommunale Husholdning. Det skulde undre mig, om den højtærede Indenrigsminister nogen Sinde fik Brug for at nægte den Tilladelse til en Skatteudskrivning, som den almindelige Valgrets Repræsentanter havde vedtaget i den paagældende Kommune. Naar der ikke har været Anledning til det under hele Krigsperioden eller den Periode, som er fulgt efter, og i hvilken ogsaa den højtærede Indenrigsminister har haft Lejlighed til at fungere som Minister, tror jeg ikke, der vil blive det i den kommende Tid. Der er sikkert i Kommunerne saa megen Sparsommelighedssans og økonomisk Sans, at det er ganske unødvendigt for Ministeriet at lægge en Dæmper paa Kommunernes Evne og Lyst til at administrere deres Omraader.